



Дерманський Сашко

Д36 Стонадцять халеп Остапа Квіточка : казкова повість / Сашко Дерманський ; худож. Т. Копитова. — Івано-Франківськ : Видавництво «Магура», 2024. — 256 с. : іл.
ISBN 978-617-8177-12-6

Остап Квіточка міг би нарікати на своє життя, але цього не робить. Халепи так і падають на голову? Пусте, молодий учитель зустрічає їх з усмішкою! Навіть якщо доведеться рятувати сільську школу від закриття, справляти враження на обласну інспекцію та побачитися з мешканцями самого пекла, з якими він, як не дивно, дуже давно знайомий...

Для середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2

Чудо

Чарівної запахущої липневої ночі в однієї мами знайшовся хлопчик. І на перший погляд нічого в тому дивного не було. Не сталося ніякої несподіванки, бо та мама знала, що така подія має трапитися, з нетерпінням чекала на неї і навіть спеціально прийшла до спеціального породільного будинку. Що вже й казати про всякі чудеса чи, скажімо, оказії. Нічого про них казати, бо ні оказій, ані, тим паче, чудес узагалі не передбачалося. Але ж на те вони й оказії, і на те вони чудеса, щоб траплятися зненацька, без попереджень.

Отже, народився собі хлопчик. І, що не кажіть, це вже само собою чудо з чудес. Бо могла б з'явитися дівчинка, еге ж? Чому саме хлопчик? Хто може пояснити? Ніхто. А міг же зовсім ніхто не народитися? Міг. Чому народився? Як так виходить, що майже з нічого зароджується бруньочка життя, а згодом з'являється на світ, метляє туди-сюди рученятами-ноженятами, кричить, вимагаючи харчів і любові?..

Тож це лише на перший погляд нам здається, що всілякі там дива бувають тільки в казках і в рекламі. Насправді у світі стільки дивовижного! Просто деякі дива стаються так часто, що стають для нас звичними, буденними. Але ж часом відбуваються по-справжньому рідкісні події. От узяти хоча б новонародженого хлопчика, з якого ми почали розповідь.

Із доброго дива хлопчик з'явився на світ зубатим. Взагалі-то дітки народжуються беззубі, але вельми рідко буває, що кілька зубчиків у дитини прорізаються ще до народження. Чому це трапилося з цим хлопчиком,



ніхто не міг сказати напевно, навіть лікарі дивувалися й розводили руками. Може тому, що його мама, коли була при надії, полюбляла розгризати зубами волоські горіхи, а може тому, що якимось поїхала до родичів у село й там її вкусила за литку сусідська коза?.. Хто його знає...

Але ж спочатку про ті зубенята ніхто й не знав. А головне, не знала пухкенька молода акушерка, що зносила всіх новонароджених у спеціальну кімнатку, щоб вони там трохи полежали і оговталися після стресу. Бо ж усім відомо, що під час народження кожне немовля переживає стрес. Воно й зрозуміло: така відповідальна подія, як народження, випадає не щодня.

Отож, жінка, нічого не підозрюючи, несла хлопчика, якого ще й назвати не встигли. Несла собі та й чомусь вирішила заговорити до немовляти.

— У-тю-тю! — сказала вона, роблячи вказівним і мізинним пальцями «козу» перед маленьким дитячим личком.

Малюк ніколи не бачив дорослих пальців. І не куштував. Чи то він вже так зголоднів, чи

просто вирішив дати козі бій — хтозна. Але, не довго думаючи, хлопчик ухопив акушерку за мізинець, притягнув його собі до рота і щосили гризнув. Від несподіванки й болю медсестра розтиснула руки — і вперше в житті дитятко відчуло на собі дію двох сил: сили земного тяжіння й сили слова.

— Стонадцять халеп тобі на голову! — зойкнула вкушена медсестра...

Як на біду, саме в ту мить від підступного і дошкульного укусу кажана прокинувся Вельзепер.



Зафіксовано!

— Йой! Горів би ти в пеклі та в смолі варився б! — заскавулів худий як трясця Вельзепер і ледь не беркицьнувся з незручного металевого крісла. — Коли вже витруять цю кусючу погань?! Розплодилося тут, як мух на свинарнику. Начальство зовсім не дбає про умови праці...

Він відірвав від спини кажана й пожбури в геть. Бідолашна тварина втелющилась у розкриті дверцята електричного трансформатора й повисла на безладних жмутках дротів.

Наступної миті Вельзеперів гнів змінився на радість: на пульті, за яким він сидів, а саме в секторі прокльонів і заклять, скажено миготіла пекельно-червона лампочка. Стрілка прокльонометра під нею зашкалювала.

— Є! — вереснув нечистий. — Є! Є! Є! Шестибальний — не менше! Є!

Вельзепер прожогом смикнув за великий важіль у формі змія.

— Отак! Хе-хе! Зафіксовано! — шаленів від щастя оператор зловловлювача. Широкий

екран у центрі пульта тут-таки відреагував на посмик важеля, засвітившись багряними рядками літер:

Вид прийнятого сигналу: прокльон

Категорія сигналу: несвідомий

Сила сигналу: 7 балів

Продюцент (проклинач): Анжела Джолівна Марущак

Реципієнт (проклятий): [ім'я відсутнє] Квіточка, статъ чоловіча

Оператор зміни: недодідько вищого рівня Вельзепер Невмивака

— Сім! Навіть сім! — бісився від радості Вельзепер. — Сім балів! Оце вже шанс! Оце поталанило! Нарешті й мені всміхнулося щастя! Давно пора, засидівся вже на вищому рівні, стирчу на поверхні, наче дохла риба. Годі! Тепер мене точно переведуть у дідьки, тепер точно, ніде не дінуться! Може, навіть, дадуть шефство над якоюсь пропащою душею. А що? Я вже готовий. Досить протирати хвоста за цим розтриклятим пультом! Отепер, Вельзеперчику, — потирав руки куций, — у тебе

райське життя почнеться, бути тобі дідьком! А там і до гаспидського чину недалеко. Хе-хе! Пора, пора на нижчі рівні...

Хоч Вельзепер і полюбляв придушити комарика під час нічної зміни, але який тут може бути сон? Розбурхані мрії кажанами роїлися у темній його голові й не давали заснути. Полонений мріями, недодідько не зразу відчув запах паленої шкіри. Та й хіба ж у пеклі когось здивуєш таким духом? Проте й підозрілого тріскотіння, що долидало від трансформатора, Вельзепер теж не почув. Аж раптом усі лампочки й екрани зловловлювача враз погасли.

